

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕๓

(สมัยสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๕

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๕๕ (สมัยสามัญ) พ.ศ. ๒๕๖๕

สารบัญ

๒๘
ครั้งที่ ๕๓/๒๕๗๕

รองประธาน ฯ ซึ่งแจ้งข้อที่ประชุมถึงเรื่องประธานสภา ฯ
โดย

๗๗๓

มติของคณะกรรมการ ว่าด้วยร่างพระราชบัญญัติ
ภาษีเงินรายได้ พุทธศักราช ๒๕๗๕ (เดือนมาแต่คราวประชุม
ครั้งที่ ๓๓/๒๕๗๕)

๗๗๓-๗๗๔

มติของคณะรัฐมนตรี ว่าด้วยร่างพระราชบัญญัติ
ภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๕๗๕

๗๗๔-๗๗๕

ตั้งกรรมการไปพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ
ภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๕๗๕

๗๗๕-๗๗๖

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕๓/๒๔๗๕

วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เปิดประชุมเวลา ๑๕.๒๐ นาฬิกา

สมาชิกมาประชุม ๓๘ นาย

รองประธานสภาผู้แทนราษฎรกล่าวว่า ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร บัญชา มาไม่ได้ บัดนี้จะได้ดำเนินการประชุมต่อไป ระเบียบวาระที่จะประชุมในวันนี้ คือ ร่างพระราชบัญญัติภาษีเงินรายได้ พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งที่ประชุมได้ตั้งคณะกรรมการไปพิจารณา บัดนี้เสร็จแล้ว กับอีกเรื่องหนึ่งที่นายกรัฐมนตรึเสนอ คือร่างพระราชบัญญัติภาษีการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๕ เพื่อให้ที่ประชุมวินิจฉัย ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้แจกไปแล้ว ถ้าท่านผู้ใดจะเสนอความเห็นหรือคัดค้านอย่างไร ขอได้โปรดอภิปรายออกมา ถ้าไม่มีใคร อภิปราย หรือเห็นชอบพร้อมกันแล้วจะได้ลงมติ

พระยาประเสริฐสงคราม กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะขอทวงถาม ความเข้าใจตามความในหมวด ๓ ภาค ๕ มาตรา ๒๘ วรรค ๔ และความในวรรค ๓ พุทธบัญญัติว่าผู้ใดไม่ยื่นบัญชีรายได้ซึ่งเจ้าพนักงานผู้ตรวจบัญชีเรียกขานมา ส่วนมาตรา ๓๖ ก็เช่นเดียวกัน ผู้ใดไม่ยื่นราย

การรายได้โดย แล้วเจ้าพนักงานไม่ให้อุทธรณ์แต่ความในวรรค ๕ มาตรา ๒๘ ที่ว่า “เว้นแต่จะเป็นปัญหาข้อกฎหมาย” อยากจะให้อธิบายข้อนี้

พระยาศรีวิสารวาจา ประธานกรรมาธิการ แถลงว่า การหมดสิทธิอุทธรณ์อยู่แต่จะมีสิทธิอย่างไรได้

พระยาประเสริฐสงคราม กล่าวว่า ข้อชี้ขาดของเจ้าพนักงานอุทธรณ์ไม่ได้ ส่วนมาตรา ๑๕ ว่า ผู้ไม่ยื่นประเมินรายการ เจ้าพนักงานเรียกค่าวิชาชีพ แต่อุทธรณ์ไม่ได้ และคำว่า “หมดสิทธิ์” นั้น หมายความว่าอย่างไร มีสาเหตุอย่างไรจึงอุทธรณ์ไม่ได้

พระยาศรีวิสารวาจา ประธานกรรมาธิการ ตอบว่า ถ้าแม้ว่าปฏิบัติถูกต้องตามมาตรา ๑๕ วรรค ๓ แล้ว ในมาตรา ๑๖ ก็ไม่มีปัญหาอะไร ข้ออุทธรณ์การตัดสิทธิเป็นปัญหากฎหมาย ถ้าได้ปฏิบัติถูกต้องตามมาตรานี้แล้วก็ไม่มีปัญหาอะไร

พระยามนษัตริยาธิราช กล่าวว่า อยากถามถึงมาตรา ๗ ที่ว่าเงินได้ในการเช่าอสังหาริมทรัพย์ หมายความว่าจำนวนเงินที่ได้รับจริงใช้ใหม่ หรือจำนวนเงินที่ปรากฏในหนังสือเช่า แต่ไม่ได้รับเอามารวมด้วยหรือเปล่า หรือเอาแต่ตัวเงินจริง

ประธานกรรมาธิการตอบว่า เอาแต่ผลประโยชน์ที่ได้รับจริงๆ

พระยามนษัตริยาธิราชถามว่า จำนวนเงินที่ได้รับแต่ได้หักอยู่ในรายจ่าย มีหักดอกเบี้ยจ่าย หรือภาระอย่างอื่น คำว่า “ภาระอย่าง

อื่น” จะกินความแค่ไหน เช่นคนไปกู้เงินมา แต่ไม่ใช่จำนอง คอก
เบี่ยจะหักหรือไม่ เช่นไปกู้เงินแบงก์มาทำคอกแถวบ้านฉัน ขอนมัน
กินความถึงแค่ไหน

ประธานกรรมการตอบว่า ต้องเกี่ยวกับที่ดินนั้นโดยตรง
พระยามนษาคูราช ถามว่าการที่เขาเดินไปจำนองเป็นประกัน
การกู้เงินมาต้องเสียคอกเบี่ย ความหมายนี้จะอยู่ในข้อข. หรือจ.
แห่งมาตรา ๘

ประธานกรรมการตอบว่า ถ้อยคำที่ใช้ในประมวลแห่ง
นี้คำว่า เซอวิจูด (Servitude) ภาระจำยอม ติดพันเกี่ยวกับทุนทรัพย์
แรงงาน ทุนทรัพย์นั้น ต้องเกี่ยวกับตึกหรือโรงเรือน

นายกรัฐมนตรืตอบว่า จำนองนั้น ที่ดินผูกพันต่อเจ้าหนี้

พระยามนษาคูราช ถัดว่า ถ้าเช่นนั้นต้องแปลว่าทรัพย์สินนั้นติด
พันจริง ๆ ถ้าเป็นกู้ยืม ทรัพย์สินยังไม่ติดกัน ไม่ยอมให้หักหรือ

หลวงประดิษฐมนูธรรม ตอบว่า วิธิการอย่างในประมวล
แห่ง ๖ บรรพ ๔ นอกจากเขาที่ดินไปจำนอง เราเขาที่ดินไปให้เช่า
ผู้เช่าก็มีสิทธิเหนือพื้นดิน สิทธิเหนือพื้นดินมีเจ้าของคนหนึ่ง และ
ตัวตึกมีเจ้าของอีกคนหนึ่ง สัมมติว่าที่ดินเป็นของ ข้าพเจ้า แต่ตัวท่าน
ปลูกตึกขึ้น แต่การปลูกตึกนั้นท่านต้องเสียค่าเช่าให้แก่ข้าพเจ้า แต่
ตัวท่านมีประโยชน์ที่เขาตึกไปให้เขาเช่า

พระยามนชาติราช กล่าวว่่า ที่พูดเช่นนั้นเรามีที่ดินแล้วเอาไป
เป็นประกันแบงก์เพื่อกู้เงินแบงก์มา

นายกรัฐมนตรืตอบว่่า แบงก์ต้องให้จำนองตามแบบ วิธีการ
ของแบงก์ต้องทำจำนองเสมอ

นายวิเชียร สุววรรณทัต กล่าวว่่า ในมาตรา ๗ เรื่องเงินคอก
เบีย การเสียภาษีเสียจากที่ได้คอกเบียจริง ๆ เช่นตัวอย่างข้าพเจ้า
ไปกู้ เงินเขามา ๓,๐๐๐ ซึ่ง แล้วมาหมุนหากำไร จะเสียคอกเบียจาก
เงินที่ได้โดยแท้จริง หรือจะต้องเสียจากค่นเงินที่ให้กู้ที่เดียว เช่น กู้
มาเสียคอกเบียช้่งละ ๖๐ สตางค์ แล้วเอามาให้คนอื่นกู้เอาช้่ง ละ
๗๕ สตางค์ ถึงเวลาจะเสียภาษีเราจะเสียใน ๗๕ สตางค์ที่ได้มา หรือ
หรือจะเสียเฉพาะกำไร ๑๕ สตางค์

ประธานกรรมาธิการตอบว่่า คิดจากรายได้ที่ได้จากที่ดิน
ปัญหาที่ต่งนี้จะเงินรายได้จากพื้นดินหรือรายได้จากคอกเบียคงไม่อยู่
ในข้อ จ.

นายวิเชียร สุววรรณทัต ถามว่่า ถ้าไม่หักผู้ใดที่มาหากำไรก็
ขาดทุนทุกราย

ประธานกรรมาธิการตอบว่่า สุ่มมติว่าไปกู้มาเสียคอก ๗%
แล้วมาให้ กู้ได้ ๑๐ % มีกำไร ๓ % เช่นนั้นเรามีอีกหมวดหนึ่งต่างหาก
ช้้นเป็นรายได้ของบุคคลธรรมดาไม่เกี่ยวข้องกับรายได้ ของ การค้าขาย

ถ้าทำเป็นการค้าขายเราเสียหน้า เราเสียค่าคอมมิชชั่น ถ้าเราทำ
เองเห็นจะหักไม่ได้

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า ถ้าไม่หัก คนที่ทำก็ไม่ได้
ผลเลย

ประธานกรรมมาธิการตอบว่า เราก็แก้เป็นหน้า

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า การกระทำทราบดีโดยมาก
เช่นเรามีบ้านหลังหนึ่งเขาไปจำนองไว้ ๑๐๐ ชั่ง แล้วเอาเงินนั้นมารับ
จำนองต่อไปเราเสีย ๗% แล้วมาให้คนอื่นกู้เราเอา ๓๐% มีกำไร ๓%
ถ้าจะให้เราเสียจากเงิน ๑๐% ที่เราได้จากคนอื่นก็ไม่มีประโยชน์อะไร
แก่ผู้ให้เงิน

พระยาประมวญวิชาพูด ตอบว่า คิด ๑๐% ของเงินที่ได้

พระยามนชาตุราช กล่าวว่า ดูไม่เห็นมีข้อที่เสียเปรียบเช่น
มาตรา ๓๒ ซึ่งว่าด้วยบริษัท ถ้าเราจะเก็บดอกเบี้ยจากบริษัท เรา
เก็บจากที่ได้จริงๆ โดยหักทุนแล้วดอกเบี้ยนั้นจึงเสียพิเศษ แต่ว่าที่
นายวิเชียร สุวรรณทัต ถาถามเรายังไม่ได้หักเลย เราเอาต้นทุนด้วย
เพราะฉะนั้นบริษัทจึงได้เปรียบ

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า ถ้าเราไม่หักส่วนของเสีย
ออก เอาแต่ส่วนของที่เราต้องเสียภาษีถึง ๘ บาท ซึ่งมากกว่าเมื่อ
หักจำนวนหนี้ของเสียดอกเบี้ยออก

หัตถวงประดิษฐ์มูฮรรม กล่าวว่ามีมูลค่า ๑๐๐๐ บาท เสีย
 ดอกเบี้ย ๑๐% เงิน ๑๐๐ บาทเอาไปให้กู้ออกดอกเบี้ย ๑๕% เงินได้
 ๑๕๐ บาท จึงเสียภาษีจากจำนวนเงิน ๑๕๐ บาท เป็นเงิน ๒๕ บาท
 ตบจาก ๕๐ บาทยังได้กำไรอีก ๒๕ บาท

ประธานกรรมการถามว่า ที่นายวิเชียรว่านั้น ก่อนที่เรา
 จะทำเช่นนั้นได้ ต้องมีเครื่องมือ ๒ ประการ คือ (๑) การค้าขาย
 ต้องเจริญ ต้องทำเป็นบริษัททำบัญชีเรียบร้อยอยู่เสมอ (๒) บัญชี
 ตรวจสอบบัญชี ๒ ครั้ง มีผู้ตรวจรับรองเต็มที่ เครื่องมือต้องมี เจ้า
 พนักงานต้องมีเช่นนี้แล้ว เราจึงจะทำได้ เวลานี้เรายังไม่เจริญพอจึงหา
 วิธีคิดเอาง่ายๆ เช่นภาษีเงินได้ หักเพียงยัก เงินแค่ภาษีรายได้
 เกี่ยวด้วยอาชีพ เวลานี้เราต้องเชื่อ เขาส่งมาอย่างไรต้องเชื่อไว้
 ก่อน พอดเงินรายได้เช่นทนายความ แต่เป็นคั่นคั่น ถ้าเราทำให้
 ตะเยียดไม่ได้ เช่นที่ดังคโปร์ตรวจกันไม่ได้ก็ต้องเลิกไปเมื่อมีเครื่อง
 มือพร้อมแล้วก็เปลี่ยนได้ ที่ว่านั้นถูกตามหลักแล้ว

พระยามนชาตุราช ถามว่า โรงงานหรือสิ่งปลูกสร้างถึงแม้
 ว่าเราไม่มีประกันภัยเราก็หักให้เสมอ คือ ๑๐๐ ละ ๕ ไร่ไหม?

ประธานกรรมการตอบว่า การประกันภัยเช่นโรงสีเสียค่า
 พร้เมี่ยมแพง ส่วนสิ่งอื่นต่อน้อยและบางคนไม่ประกันเลย

พระยามนชาตุราช กล่าวว่ามี เช่นคักแถวห้องแถว บางแห่ง
 ไม่มีประกันไฟ ถึงแม้ไม่มีประกันไฟก็หักให้ร้อยละ ๕ เหมือนกัน

นายสุนท์ บัณฑิตานนท์ กล่าวว่า เช่นเงินลอตเตอรี่ เมื่อใครถูกลอตเตอรี่จะต้องถูกเก็บเงินค่าภาษีรายได้หรือไม่?

ประธานกรรมาธิการ ตอบว่า เงินที่ได้รับเนื่องจากการถูกลอตเตอรี่นั้นไม่ใช่เงินประเภทรายได้ ไม่ใช่ income ไม่เก็บ ถ้าจะเก็บก็ต้องเก็บใน lottery law ความจริงไปวิเคราะห์เข้าใน income ไม่ได้ ถ้าอยากเก็บเราแก้ไขกฎหมายลอตเตอรี่

พระสุธรรมวิจิตร กล่าวว่า ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างคร่าวๆ เรื่องภาษีรายได้ค่อนข้างดีด้วยบริษัทๆ เราหักรายได้ทำไม่ภาษีรายได้ จึงไม่หักรายได้ ถ้าไม่หักกติกากำหนดของเรา เช่นที่ ๓๐๐ ๓๐๗ ควรยอมให้หักรายได้ต้องถือเสมือนว่าผลเมืองของเราซื้อด้วยบริษัทก็เหมือนกัน เมืองเราพึงจะก่อร่างสร้างตัวขึ้น ถ้าเราเก็บแรงๆ จะลำบาก ควรจะคิดหาอุบายอย่างไรอย่างหนึ่ง

ประธานกรรมาธิการ ตอบว่า รายได้ ๒,๔๐๐ บาทยกเว้น และ ๓,๖๐๐ บาทเราเก็บ นั้นช่วยเหลือพอแล้ว ถ้าหักรายได้มันยาก อัตราที่เสนอนั้นไม่ใช่ร้ายแรง, จริงอยู่เราได้ ใช้วิธีเขามาจากประเทศอังกฤษ ที่อังกฤษมีความชำนาญมากเรื่องภาษีต่าง ๆ

พระสุธรรมวิจิตร กล่าวว่า ถ้าทำได้, เสียแพงไม่เป็นไร เดี๋ยวนี้เราหาไม่ได้ ถึงจะเสียถูกก็ไม่ควร พวกเราจนๆทั้งนี้จะเฉลี่ยให้น้อยลงไปไม่ได้หรือ?

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เท่าที่สังเกตเห็นจะเป็นเช่นนี้ การหักจ่ายของบุคคลจำนวนมากกว่าบริษัท เช่นหากินทางดอกเบี้ย ก็หักจ่ายให้ได้ ส่วนบริษัทเรา คอนโทรล control ได้, เรื่องนี้ ถ้าเอกชนอยากให้หักจ่ายก็ตั้งเป็นบริษัทขึ้น บริษัทต้องมีบัญชี ถ้าเป็นเอกชน control ยาก

นายวิเชียร สุวรรณทัต กล่าวว่า ตามธรรมดาต้องตั้งนิษฐาน ว่า บุคคลทุกคนทำการโดยสุจริต ถ้ามา ๑๐๐ ซึ่ง เสียดอก ๘๕ บาท แล้วออกให้ ก็เอาดอกซึ่งละ ๑ บาทได้ ๑๐๐ บาท คงมีกำไร ๒๕ บาท เสียภาษีในจำนวนร้อยละ ๒๕ บาท คือเสีย ๒๕ บาทคงมีกำไรอีก ๑๗ บาท แต่ เครื่องมือเรายังไม่มีพอ เราจะออกกฎหมายไปก็ดูกระไรอยู่

ประธานกรรมการ ตอบว่า เครื่องมือยังไม่พอ ถ้าเป็น เงินเดือนเราก็คงทำได้

นายวิเชียร สุวรรณทัต ถามว่า ยุติธรรมใหม่ ถ้าหักเสียก่อน บางรายก็ไม่มีพอ ต้องคิดถึงประโยชน์ส่วนมาก

พระยามนษัตริย์ กล่าวว่า ที่จริงที่พูดนั้นถ้าเป็นบริษัทหัก รายจ่ายก่อน ถ้าเป็นบุคคลธรรมดาไม่ได้หักไม่ใช่หรือ เรียกภาษี ก่อนหัก ถ้าเช่นนั้นเข้าใจความตรงกันข้าม

ประธานกรรมการตอบว่า ไม่ได้หัก

พระยามนษัตริย์ กล่าวว่า ได้หักจ่ายก่อนแล้วจึงเรียกภาษี หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า เงินปันผลนั้นหมายความว่า

ว่าส่วนกำไรซึ่งบริษัทจ่ายให้แก่ผู้ถือหุ้น ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าเงินปันผลนั้นต้องหักค่าใช้จ่ายแล้ว

ประธานกรรมการ กล่าวว่า ที่นายวิเชียรว่านั้นถูก แต่เวลานี้ยังทำไม่ได้ต้องคิดถึงเงินที่จะได้เสียก่อน โดยมากนอกจากเงินเดือนแล้วเราให้ด้วย นี่เราคิดภาษีจากเงินได้จริง ๆ เราเอาค่าเช่านั้นมาเพิ่มชนภาษีกี่มากจน

นายสุนต์ บินชานนท์ กล่าวว่า เงินตลอดเคอร์รี่อย่างไร

ประธานกรรมการ ตอบว่า ในนี้ไม่ได้เข้าบทวิเคราะห์ศัพท์ว่า income ไม่ได้เข้าอยู่ในความหมายอันนี้

นายสุนต์ บินชานนท์ กล่าวว่า มาตรา ๗ คำว่า “อินนิเชียว” และ “อาร์กitekต์” เจ้าพเจ้าไม่ยอมให้เขียนเป็นภาษาฝรั่งในพระราชบัญญัตินี้ ควรให้ใช้ภาษาไทย คือคำว่า “อินนิเชียว” ใช้เป็นภาษาไทยว่า “วิศวกรรม” “อาร์กitekต์” ใช้เป็นภาษาไทยว่า “สถาปัตยกรรม” คำว่า “วิศวกรรม” ตรงกับ ชีวิตอินนิเชียว อยู่แล้ว เกรงว่าจะไม่ตรง

นายจรรยา ตีบแสง กล่าวว่า คำว่าอินนิเชียว ring term ที่รวมการอินนิเชียว ring ต่าง ๆ ถ้าจะใช้คำว่าวิศวกรรมซึ่งเข้าใจว่าหมายถึง civil iginearing ให้ตรงกับคำอินนิเชียว ring อาจจะมั่วทางเสียงกฎหมายได้

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ตอบว่า กรรมการที่ประชุมกันมา
พิจารณาเรื่องนี้เห็นว่าเรื่องเอาจากพระวิศง คือเป็นทอดของคหบดี
เป็นผู้แรมมีตสารพัตร ถ้าจะสร้างบ้านเมืองต้องให้ท่านผู้^{นี้}ทำ ท่านผู้^{นี้}
ทำ^{ได้}ทุกอย่าง

นายชุนห์ บินทานนท์ กล่าวว่า มาตรา ๗ ข้อ ข. ดอกเบี้ย
เงินกู้หรือเงินปันผลหรือเงินโบนัสที่ได้จากบริษัท แต่ในภาษาฝรั่งเศส
ว่า “เซร์” ไม่ได้ใส่ในที่นี้

ประธานกรรมการ กล่าวว่า ในมาตรา ๗ ข. ให้เติม “โบนัส
ในหุ้น”

นายจรรยา ฌบวงช้าง กล่าวว่า คำว่า “รายได้ก่อนหักราย
จ่าย ฯลฯ” หมายความว่า รายได้ก่อนรายจ่าย แต่จะยอมให้หักจ่าย
จึงขอให้เติมว่า “แต่ยอมให้” หักด้วยรายจ่าย ในมาตรา ๗ ข้อ ง.

ประธานกรรมการ รับรอง

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า ที่แก้ม ๒ แห่งในมาตรา ๗
(๑) บรรทัดที่ ๒ เงินโบนัสในหุ้นกับมาตรา ๗ ข้อ (ง) แก่แล้ว อ่าน
ว่า เงินได้ ในวิชาศัพท์ต่อไปนี้เป็นคือ กฎหมาย แพทย์ยา การแพทย์ผ่าตัด
การแพทย์ฟัน การวิศกรรม สถาปัตยกรรม และการบัญชี เงินได้
ประเภทนี้คือรายได้ก่อนหัก เมื่อแก่งัดถ้าไม่มีใครคัดค้านก็จะได้ลง มติ

นายจรรยา ดิบแดง กล่าวว่า คำแพทย์ยา แพทย์ฟัน ควรเรียก
เป็นศัพท์เฉพาะ

เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ตอบว่า คำว่า “อายุรแพทย์” มาจาก “อายุรเวทย์” คือเป็นแพทย์รักษาโรคซึ่งเป็นคำโบราณ ถ้าจะเปลี่ยนควรใช้คำว่า “เวชกรรม”

พระยาอนุนานราชชนก กล่าวว่า ที่เปลี่ยนให้ใช้ภาษาไทยนั้น เรื่องอินยินเนียรเท่านั้น แต่ในเรื่องแพทย์ไม่ควรให้เปลี่ยน ควรเรียกต่อไปตามเดิม

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า ตามพระราชบัญญัติการแพทย์ ต้องมีการขออนุญาต จึงใช้คำรวมเสียทีเดียว

นายศิริก ชัยนาม กล่าวว่า เรื่องพินมี ๒ ชนิด คือช่างทำฟัน และหมอรักษาฟัน

ประธานกรรมการพิจารณาตอบว่า เจ้าพระยาธิบดีการแพทย์แล้ว

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวว่า มีแพทย์หลายอย่าง เช่น แพทย์ตา ได้คร สอ นาดิก เพราะฉะนั้นเราใช้คำว่าเวชกรรมคลุมหมดทีเดียว คนที่ประกอบการแพทย์ก็เข้าอยู่ในคำนี้หมด

ประธานกรรมการพิจารณา รับรองให้แก้ตามหลวงประดิษฐ์ฯ เสนอ

หลวงแสงนิตินิศาสตร์ กล่าวว่า พระราชบัญญัติการแพทย์ไม่ได้หมายถึงฟัน ใช้คำว่า ทันตแพทย์ ทนค้ำว่า ทันตแพทย์ ใช้เป็นว่าช่างฟัน เมื่อใช้คำว่าเวชกรรมก็ไม่เข้าด้วย

หลวงประดิษฐมนูธรรม กล่าวหา ช่างทำฟันไม่ได้เข้าอยู่ในข้อ
นี้ ช่างทำฟันเก็บทางภาษัการค่า ช่างทำฟันคือเป็นช่างทำเท่านั้น ส่วน
ใส่ฟันรักษาฟันอุดฟันนั้นต้องเป็นแพทย์

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวหา มาตรา ๗ (ง) แก้กั
กงอ่านได้ความว่า “เงินได้ในวิชาต่อไปนี้ คือ กฏหมาย เวช
กรรม วิศวกรรม (การอินนิเียร์) สถาปัตยกรรม (การอาร์ก
เท็คต์) และการบัญชี เงินได้ประเภทนี้คือรายได้ก่อนหักรายจ่าย
ในวิชาชีพดังกล่าวมาแต่ัว แต่ยอมให้หักด้วยรายจ่าย (อันมิได้
มีลักษณะเป็นการจ่ายลงทุน) ซึ่งจ่ายไปเฉพาะเพื่อการวิชาชีพนั้นๆ
แต่ท่านมิให้หักรายจ่ายใด ๆ อันเป็นการจ่ายส่วนตัวของเสียภาษี นอก
จากนั้นหากไม่มีใครคัดค้านหรือทักท้วงประการใดแต่ัว จะได้ลงมติไม่มี
ใครคัดค้าน ในที่สุดที่ประชุมลงมติเห็นชอบพร้อมกันว่าให้นำร่าง
พระราชบัญญัติตามที่ได้แก้ไขแล้วนั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อทรง
ลงพระปรมาภิไธยประกาศใช้เป็นกฏหมายได้

นายกรัฐมนตรี กล่าวหา เรื่องที่ ๒ คือพระราชบัญญัติภาษั
การค่าที่คณะรัฐมนตรีเสนอ นั้นเป็นเรื่องเช่นเดียวกับเรื่องพระราช
บัญญัติภาษัรายได้ ถ้าจะเก็บรายได้ โดยเก็บตรงจากจำนวนที่ได้
ไม่สะดวกแก่การที่จะทำได้ ตามบ้านอื่นเมืองอื่นเขาเก็บได้มาก เพราะ
ว่าการค้าขายเขาทำเป็นบริษัท มีผู้ตรวจบัญชี เพราะฉะนั้นก็รู้แต่ัว
ว่าบริษัทนั้นค้าขายเช่นไหนได้กำไรเท่าไหน มีรายได้เท่าไหน ถ้าเช่นนั้น

เก็บได้สะดวก แต่ว่าการค้าขายของเรา เห็นว่าโดยมากถ้าไปครุฑ
ตามดำเพ็ง ใครจะตรวจบัญชีเงินได้ พวกที่ตรวจเขาว่าไม่ได้อยู่
ในวิสัยตรวจของเขา การทำบัญชีการควบคุมเหลือที่จรรยา เราจึงไปขอ
เก็บเหมือนภาษีเงินเดือน ภาษีคอกเบี้ย เงินที่ได้จากบริษัท รู้ได้
แน่ว่าได้เท่าใด เจ้าพนักงานส่งใบประเมินมาให้ เราบอกว่ามีเท่านั้น
ถ้าหากว่าเป็นรายได้ที่มาจากบริษัทหรือเป็นรายได้คอกเบี้ย ก็ขอ
สอบสวนกันได้ ถ้าเป็นการค้าขายบางอย่างที่เราทำอยู่โดยมาก
สอบกันไม่ได้ เพราะฉะนั้นการเก็บจากจำนวนเงินได้จริง เป็น
ความประสงค์ แต่จะแสดงรายได้จริง ๆ นั้นยาก บอกแต่
ว่าเจ้าพนักงานตรวจไม่ได้เช่นร้านเจ๊กดำเพ็ง เห็นว่าเป็นการเหลือ
วิสัยที่จะตรวจได้ทีเดียว ที่ส่งไปเราบอกว่าได้ ๒๐๐ บาทแล้วเรา
สุจริตที่จรรยาได้ ถ้าเป็นบริษัทเราส่งคนไปตรวจได้ว่ามีรายได้เงิน
นั้นผลเท่าใด เพราะเหตุการค้าขายของเขาเป็นเช่นนั้น ร้านเล็ก ๆ
เช่นร้านแขกพาหุรัดตรวจกันไม่ได้ เช่นนั้นเราจะเก็บได้จริง ๆ เราไม่
รู้ว่าเขามีรายได้เท่าใด จึงคิดหาวิธีจะเอาอะไรเป็นเครื่องวัดเก็บ
ภาษีรายได้ เพื่อให้ใกล้เคียงกับความจริงของเงินรายได้ เพราะเรา
จะตรวจหาจำนวนรายได้จริง ๆ ไม่ได้ เมื่อเป็นการขัดข้องเช่นนั้น
จึงคิดหาแบ่งกิจการออกเป็นประเภทเป็นอย่าง บางอย่างเอาค่าเช่าบ้าน
เป็นเกณฑ์ ว่าร้านนี้เสียค่าเช่าเท่านั้นแล้วก็นับฐานว่าร้านเด็กเท่านั้น
เสียค่าเช่าราคานั้น การค้าขายควรจะได้อะไรหนึ่งเท่านั้น แล้วก็เก็บภาษี

เอาตามจำนวนค่าเช่าที่ควรจะได้ เรามีบ้านของเราเองไม่ต้องเสียค่าเช่า แล้วเก็บเท่านั้นเปอร์เซ็นต์ตามจำนวนค่าเช่าเป็นวิธีหนึ่ง แต่ว่าการค้าขายบางอย่างจะเอาค่าเช่าเป็นเกณฑ์ก็ไม่ได้เหมือนกัน เป็นต้นว่าพวกตั้งโรงทำอุตสาหกรรม พวกตั้งโรงทำน้ำแข็ง โรงตีเหล็ก จะเก็บภาษีเอาแรงเครื่องจักรเท่านั้นแรงม้า โดยคิดว่าเครื่องจักรเท่านั้นแรงม้า ทำงานได้เท่านั้น ควรได้รายได้เท่านั้น ดังนั้นฐานเอาแล้วเก็บเอาตามจำนวนแรงของเครื่องจักร งานการบางประเภทจะใช้เกณฑ์ไม่ได้เหมือนกัน เป็นต้นว่า โรงงานอุตสาหกรรม การก่อสร้าง เราคิดเอาตามจำนวนคนงานที่ใช้ การคิดเช่นนั้นเป็นวิธีที่คิดเอาตามใจอยู่หน่อย คือการค้าขายใดเท่านั้นจำเป็นต้องมีรายได้เช่นนั้นทุกปีไปหรือปีนั้นได้มากปีนั้นได้น้อย แต่เสียภาษีเท่ากัน หรือเครื่องจักรเท่านั้นแรงม้าทำรายได้มาเท่านั้น เพราะว่ารายได้เกิดจากผล เครื่องจักรจะตั้งเข้าได้เท่าใด แต่ราคาเช่าที่ได้ หากจำเป็นต้องแน่นอนไม่ เพราะฉะนั้นเมื่อใดบ้างมากและน้อยเช่นนั้นก็จริงอยู่ อาจจะไม่เห็นว่าเป็นธรรม แต่ไม่มีวิธีใดที่จะตั้งถาม คิดว่าเขาโดยปกติมีมากบ้างน้อยบ้าง บ้างหนึ่งควรจะเสียเท่าใด แล้วคำนวณเอา หรือการค้าขายที่คิดเอาตามค่าเช่า บ้านค่าเช่าเรือน การค้าขายส่งและย่อยนั้นมันก็ต่างกัน เพราะการขายส่งมันใหญ่โต ถ้าเอาค่าเช่าเสมอกัน มันก็ไม่ใช่ธรรม แต่ถ้าไม่เอาค่าเช่ามาคิดจะไปเอาอะไรมาเป็นเกณฑ์ เพราะฉะนั้นเห็นการไม่เป็นธรรมเช่นนั้น จึงคิดเอาจากร้านขายส่ง ๓๒% แต่ร้าน

ขายของย่อยเอา ๘% ของจำนวนค่าเช่าที่ดินผู้วางกฎหมาย ได้พิจารณาเห็นเหมือนกันเป็นวิธีที่เรากระเขา เพราะว่าถ้าไม่ทำเช่นนั้นแล้วก็ไม่รู้ที่จะทำอย่างไร เป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว แต่เราก็คิดเหมือนกันว่า ไม่อยากทำให้คนเล็ก ๆ น้อย ๆ เดือดร้อนซึ่งเป็นการรบกวนคนจนมากเกินไป และอาจทำความเดือดร้อนได้ เพราะมีรายได้น้อย เพราะฉะนั้นจึงมีข้อยกเว้นว่า ถ้ามีค่าเช่าน้อยกว่า ๑๕ บาทแล้วไม่เก็บ ต้อง ๑๕ บาทขึ้นไปจึงเก็บ คิดว่าหัดภพระราชบัญญัตินี้มี ๕-๓ ข้อ คือ ความมุ่งหมายรัฐบาลอยากเก็บภาษีจากรายได้ให้ทั่วถึงกัน และให้เป็นธรรมที่สุดที่จะให้เป็นไปได้ แต่ก่อนเราเก็บภาษีเงินเดือนก็เก็บเอาจากพวกข้าราชการ พวกอื่นไม่ต้องเสีย หนักก็เก็บแต่ภาษีเงินเดือนเท่านั้น พวกอื่นเราเก็บเขาไม่ได้ หนักเราเพียรที่จะแผ่ออกไปเป็นภาษีรายได้ รวมทั้งค่าโบนัสจากเข้จากดอกเบีย และวางหลักกว้างออกไป ยังเว้นแต่จะเก็บจากจำนวนเงินประมาณไม่ถูก หรือประมาณมาให้รัฐบาลซึ่งไม่มีทางที่จะตรวจ จึงเห็นว่าทำอย่างนี้ดีที่สุดแล้ว

อีกข้อ ๓ คืออัตราที่เราวางลงไปนี้ ซึ่งเราเห็นว่า เป็นอัตราพอสมควร ไม่ได้หวังจะให้ เป็นอัตราเด็ดขาดในอนันนี้ เพราะเป็นร่างสำคัญอยู่ และเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติรายได้และเป็น การสมควรด้วยในการที่จะออกพระราชบัญญัตินี้ ถ้าไม่ออกพร้อม

กันก็ต้องออกคิดๆ กันไป เพราะเป็นรายได้เหมือนกัน ถ้าที่ประชุมเห็นว่าคุณจะตั้งกรรมาธิการขึ้นพิจารณา ขอเสนอว่าควรให้กรรมาธิการชุดเก่าพิจารณา เพราะเป็นเรื่องที่คาบเกี่ยวกัน

ทำการแทนประธานสภาฯ กล่าวว่า หัดักความประสงค์ที่นายกรัฐมนตรีได้อธิบายให้ฟังนั้น ท่านผู้ใดเห็นชอบด้วยสมควรจะรับปฏิบัติก็ขอให้ลงมติรับหลักการโดยเสียก่อน จึงจะตั้งกรรมาธิการได้ ในที่สุดที่ประชุมได้ลงมติเห็นชอบด้วยหลักการ

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า รายนามกรรมาธิการชุดเก่า คือ

๑. พระยาศรีวิจิตรวาทา	ประธานกรรมาธิการ
๒. พระยาไชยยศสมบัติ	กรรมาธิการ
๓. นายตั้งฉ้วน ตูตารักษ์	กรรมาธิการ
๔. นายมังกร สามเสน	กรรมาธิการ
๕. หลวงดำรงวิศิทรานุกิต	กรรมาธิการ
๖. หลวงเดชศักดิ์	กรรมาธิการ
๗. นายยด สมนานนท์	กรรมาธิการ

ใครจะเห็นเป็นอย่างไบบ้าง ?

หลวงแสงนิตินาคินทร์ กล่าวว่า ควรออกพระราชบัญญัติขึ้นซ้ำพเจ้ามีความเห็น ๒ อย่าง คือ ประการหนึ่งพระราชบัญญัติจะใช้ในเดือนเมษายน ไม่ใช่เวदानี้ ในระหว่างนี้ขอให้ถือเป็นการตีไว้ก่อนอย่างตงหนึ่งต่อพิมพ์จะดีกว่า ทั้งนี้คิดว่าถ้าหากจะยึดพระราชบัญญัตินี้ให้เข้าไปสักหน่อยให้รอไปถึงระหว่างนี้มีผู้แทนราษฎรจะดีกว่า

หงนควยเหตุที่รู้ สักว่าเวลานี้ใคร ๆ ก็รู้ว่าการค้าขายมีขีดติดตลกจนคน
หาบของขายทุกร้านทุกโรงก็พากันมันต่าง ๆ ถึงแม้ว่าเข้าตดแล้วก็ยัง
ไม่ไหว

อีกประการหนึ่งรัฐบาลนี้ยังใหม่อยู่พึ่งตั้งได้ไม่นานก็มากน้อย
รู้ดีว่า จำเป็นอยู่มาก น่าจะเอาใจราษฎรอยู่มาก อย่าให้ตดิน
นิินทาได้ เวลานี้มีราษฎรมันอยู่มาก เพราะฉะนั้นถ้าไม่จำเป็นจริงๆ
แล้วอยากให้ไปออกเอาเวลาไหน เขาจะได้ไม่พาโตเรา

นายกรัฐมนตรี ตอบว่า ถ้าหากว่าเราจะไม่ออกพระราชบัญญัติ
ภาษีการค้าฉบับนี้แล้ว จะกลายเป็นว่าไปเก็บภาษีรายได้จากคนหมู่
หนึ่ง แต่อีกหมู่หนึ่งไม่ถูกเก็บไม่เต็มมาเต็มอกัน กล่าวคือ คนไม่เป็น
ธรรมและเมื่อเราใช้เก็บภาษีใหม่แล้วที่เก็บ ๕% ช่วยราชการนั้น
ต้องเลิก

หลวงเสนินิติศาสตร์ กล่าวว่า การที่แถดงนั้นก็เพราะไม่อยาก
ให้คณะราษฎรถูกตดินนิินทา

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า ที่ว่าร้านค่าเช่า ๑๕ บาทนั้นเกินไป
ควรเป็น ๒๐ บาท เรื่องอัตราภาษีเงินเดือนเป็นภาษีเงินรายได้อยู่แล้ว
ไปเก็บเอาแต่คนที่ได้เงินเดือน คนที่มีรายได้อย่างอื่นไม่ไปเก็บ ถ้าทำ
ถูกยุติธรรมแล้ว ใครจะว่ากล่าวก็ตามใจ

นายบรรจง ศรีจรูญ กล่าวว่า การค้าขายเวลานี้ทุกบ้านขาด
ทุนกันโดยมาก

นายกรัฐมนตรื ตอบว่า เชื่อว่าที่ร้าน นายบรรจง ศรีเจริญ
ชาติคุณแน่ และร้านที่ชาติคุณก็คงมีมากเหมือนกัน แต่ถ้าชาติคุณไปเสีย
ทั้งหมดจะตั้งอยู่อย่างไรได้ ถ้าจะเอารายละเอียดขึ้นมาดู ต้องเก็บ
ภาษีคนหนึ่งก็ถูกกฎหมาย ระบบหนึ่งมีรายละเอียดรายตัว เป็นไม่ไปได้
โดยหักการทัวๆไป เชื่อว่ารายได้จากดอกเบี้ยต้องเสียภาษี ส่วนราย
ได้จากแบกพาหุรัดไม่ต้องเสียภาษี จริงอยู่แบกพาหุรัดหลายร้านอาจ
ชาติคุณแต่เป็นรายได้ แต่คงมีหลายร้านที่ได้กำไรแต่จะไม่ได้เท่าก่อนนี้
ไม่ได้ แต่ก็เสนอในหลักการไม่ได้โปรดรายตัวเพราะบุคคล

อีกข้อ ๓ เพราะการค้าขายตกต่ำเรารู้เหมือนกัน ที่เขากำหนด
นี้ไม่สู้กระไร เป็นต้นว่าเสียค่าเช่าเดือนละ ๕๕ บาท ปีละ ๓๐๐ บาท
ก็เสียเป็นภาษีปีละ ๘ บาท คิด ๒% เท่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่าอัตรานี้ไม่
หนักหนา

นายบรรจง ศรีเจริญ กล่าวว่า ที่เสนอให้ขอไว้

นายกรัฐมนตรื กล่าวว่า ถ้าเก็บแต่ภาษีเงินเดือนก็เป็นการไม่
ยุติธรรม เพราะคนหมู่อื่นที่ไม่เสียยังมีมาก

หลวงเสงนิตศาสตร์ กล่าวว่า ฉะเพาะเก็บภาษีเงินเดือนเรา
เก็บได้แน่นอน แต่การค้าขายไม่มีส่วนได้แน่นอน ไปที่ไหนก็ทราบทุก
แห่งว่าชาติคุณ

นายกรัฐมนตรื กล่าวว่า การที่เสนอให้เก็บเขาค้นอยู่นั้นไม่ว่า
เช่นจะเก็บ ๓๐๐ ละ ๒ ขอให้เป็น ๓๐๐ ละ ๓ ก็ไม่ว่า แต่ข้อสำคัญ
ขอให้เก็บได้ก็แล้วกัน

หลวงประดิษฐไพเราะ ก่อว่า เห็นจะไม่ได้ผลเท่าใด ถ้าเช่นนั้นก็คงอยู่ในหลักการไม่ยุคศวรรษม เราพอจะรอดได้

นายกรัฐมนตรี ก่อว่า ถ้าเช่นนั้นขอเดมกราชมาราชการอีก ๒ นาย คือหลวงอรกสารประสิทธิ์ กับ นายบรรจง ศรีเจริญ รวมเป็น ๔ นายที่เสนอ นายบรรจงนี้เพราะไม่ได้เห็นว่าหน้าตาสดสวย เห็นว่าเป็นคนค้าขาย ไม่มีรายได้เป็นเงินเดือน

ทำการแทนประธานสภาฯ ก่อว่า ราชนามกรรมาธิการ ๔ นายนั้น ถ้าไม่มีใครคัดค้านจะขอให้ที่ประชุมตั้งมติตั้ง ไม่มีใครคัดค้าน ในที่สุดที่ประชุมได้ตั้งมติตั้งให้ผู้มีนาม ๔ นายที่เสนอนั้นเป็นกรรมาธิการ อนึ่งที่ประชุมนี้อนุมัติให้ถือเป็นความลับอยู่ถึง ๒ เรื่อง จนกว่าจะได้ประกาศ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๗ นาฬิกา

หลวงคหกรรมบดี

นาย ปพาฬิ - บุญหลง

หลวงชวเลขปรีชา

ผู้ตรวจงาน การประชุม

นิติศาสตร์

วุฒิสาสตร์

ศรีบุญทศ

นายมังกร

ปรีชานุสาสน์

เจริญ ฌนบางช้าง

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร